

overhovedet ikke ville være at erholde. Der er flet ingen udenlandsk Kommuner, der ville indlade sig paa at give saadanne Attester, i det Mindste have de ikke hidtil villet det, og at de nu skulle villet det, fordi vi have optaget denne Bestemmelse i § 51, det tvivler jeg meget om. Men skulde det vise sig saaledes, saa vil det formentlig være urigtigt at stille en saa streng Fordring som den, der her er stillet; thi det kan efter min Mening ikke være rigtigt at sige, at man overhovedet ikke vil tillade Udlandinge at gifte sig her i Landet, inden de have erhvervet Indfødsret. Det er disse Betragtninger, som jeg har villet fremsætte, idet jeg tror, at det er ønskeligt, at der med Hensyn til dette vigtige Forhold havees saa nøjagtige og klare Oplysninger som muligt.

Formanden: Det er ganske naturligt, at det ærede Medlem efter sine Uttringer ved Sagens 2den Behandling har ønsket at forklare Grunden til, at han ikke har stillet Endringsforslag til det af ham berørte Punkt; men da der nu dog ikke foreligger noget Endringsforslag desangaaende, maatte Forhandlingen derom ikke gerne føres videre. — Jeg antager, at den ærede Ordfører nu vil udtale sig, og at vi da kunne gaa til Afstemning over dette Afsnit.

Ordføreren: Der er under denne Forhandling i Dag oftere blevet bragt paa Bane det Spørgsmaal om, hvorvidt Udvalgets Flexital maag siges at være konsekvent eller ikke i de Forslag, vi have tilladt os at fremsætte. Jeg tror, at man gjerne kan indrømme, at vi ere inkonsekvente, naar man blot ved samme Leilighed fastholder, at det Samme ogsaa gjaelder om Mindretallet. Der er overhovedet kun to Standpunkter, som kunne siges at være rene eller frie for Inkonsekvens; det ene er det Standpunkt at holde sig til Fødestedet uden Undtagelse, og det andet er det at holde sig til Dopholdsstedet uden Undtagelse. Det er rene Standpunkter, naar man slutter sig til det ene eller det andet af disse, saa gjør man sig ikke skyldig i nogen Inkonsekvens; men, saa snart man afviger deraf, saa snart man paa den ene Side ikke lader ethvert nok saa kort Ophold være tilstrækkeligt, og saa snart man paa den anden Side kommer bort fra Fødestedet, og i Stedet derfor kommer ind paa et taaarigt Ophold eller et hyltforsomhelst Ophold, saa er man for saa vidt inkonsekvent, som man afviger fra, hvad der er en ren og klar Opfattelse af Forholdet, og kommer ind paa et Gebet, hvor man altid maa standse ved et Skjøn. Jeg tror imidlertid ikke, at det i og for sig er en Vebredelse, der har noget Videre at betyde. Denne Vebredelse for Inkonsekvens, som jo rammer os Alle, baade Regjeringens, Mindretallets og vort Forslag, fordi det i saadanne praktiske Anliggender, som her foreligger, vist er nødvendigt mere eller mindre at indføre vilkaarlige

Afviigelser fra, hvad der ellers kunde betragtes som den rene Gjennemførelse af et eller andet Princip. Det staar derfor for mig ikke som nogen Princip-sag, om man vil vælge et Ophold paa 5 Aar eller paa 10 Aar, men dette staar for mig som en Skjønssag. Vor Kantegang er den, at, naar man ved en længere Tids Ophold er knyttet til et Sted, saa skal man have erhvervet Forsørgelsesret paa dette Sted; hvor lang Tid man vil forlange for at kunne siges at være knyttet til Stedet, det bevrer paa et Skjøn, men vi formene, at der ingen Grund er til her at forlade vor nedravede Anskuelse i denne Retning. Vi have jo hidtil i en lang Række af Aar været enige om at betragte 5 Aar som en saadan Periode, som maatte siges at være tilstrækkelig til at knytte en Person saa fast til Stedet, at han havde erhvervet Forsørgelsesret der, og dette have vi ogsaa ment, at vi kunde blive staaende ved. For Dvrigt skal jeg med Hensyn til de Betragtninger, der ere anstillede om Møjligheden af eller Sandsynligheden for, at der fremdeles ligesom hidtil vil blive gjort forskjellige Bestræbelser for at stille sig af med en Fattig, blot gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan se, at Tidrummets Længde i den Henseende har nogen væsentlig Betydning. Det er muligt at stille sig af med den Vedkommende ved den Slags Kunstgreb, naar Tiden er 5 Aar, og det er muligt, naar Tiden er 10 Aar, og jeg skal atter her minde om, hvad jeg bemærkede ved 2den Behandling, at Fattigkommissionens Betænkning udtrykkelig vidner om, at i Hertugdømmerne, hvor Forsørgelsesperioden var 15 Aar, floverede disse meget omtalte Fordrivelses nok saa meget som her. Jeg tror ikke paa den Betragtning, at Humanitetsfølelsen skulde bevirke, at man nødigere skred til at fordrive den, der har været 10 Aar i Kommunen, end den, der har været der 5 Aar; det forekommer mig, at 5 Aar allerede er en temmelig lang Frist, og hvis der ikke er nogen Humanitetsfølelse lige overfor den Mand, som har været 5 Aar i Kommunen, saa har man ikke nogen særlig Grund til at antage, at der skulde være synderlig mere, naar han har været der i 10 Aar. Jeg tror, at dersom man vil gjøre noget Radikalt for at forhindre den Slags Ting, saa skal man gaa den modsatte Vej, nemlig afforte Opholdet særdeles betydeligt. Naar man saaledes sætter det til 6 Maanedes, saaledes som det har været i Svørg, saa vil man bevirke, at Kommunerne ikke længe kunne drive disse Kunster og ikke godt kunne foretage de omtalte Fordrivelses. — En Gjenstand for Ordværel har fremdeles det Spørgsmaal oftere været, hvad der var mest human, enten at have en kort Forsørgelsesperiode, eller at have en lang Forsørgelsesperiode, eller at have Fødestedet som det Bestemmende. Dette forundrer mig; thi det forekommer mig, at der ikke godt kan være to Meninger derom. Hvis man betragter Hjemsendelse som et Onde for den Fattige, hvis man betragte,